

Pogled na križ.

(K sliki.)

Če v duši mi vihar divja,
vrsti se žalost in obup;
Na križ ozrem se v Jezusa,
in v srcu nov začutim up.

Nadležne misli mi zbeže,
poleže v duši se vihar,
v ljubezni se topi srce,
trpljenje prejšnje ni mi mar.

Moj duh se vzpne nad revni svet,
zaupno z Bogom govori —
in pokrepčan, preroben spet
v dolino solzno se spusti ...

Sergij Dobroljubov.

Otrokovo velikonočno darilo Mariji Pomočnici.

Velika noč. Narava še sniva zimske sanje. Pomladno zelenje še ne krasi livad, in znanilke pomladi, drobni zvončki in modre vijolice, ki navadno pomagajo krasiti vstajenje Gospodovo, še niso priklile iz naročja matere zemlje.

Tudi mogočni lipi, ki senčita s širokimi vejami cerkvico Marije Pomočnice, še ne zelenita. Prejšnja leta sta bila o Veliki noči že zeleni, zdaj pa stojita tu goli in žalostni ...

Veliko soboto popoldne je. Na vrtu ob skromni hišici, ki stoji ravno Marijini cerkvici nasprosti, se igra petleten deček. Pred vozičkom ima vprežena dva lesena konjička, ki morata vleči voz po vrtnih potih zdaj sem, zdaj tja.

Kako rad ima to svojo igračo! Nežno jo ogleduje in, če se mu prevrne, jo skrbno pobere in obriše prah, ki se je prijel ljubljenega vozička.

„Hi, hi!“ priganja deček lesena konjiča. Kar zasliši moške stopinje blizu domače hiše. Radovedno pogleda dete, kdo pač prihaja.

„O, gospod zdravnik!“ mrmrajo rdeča usteca.
„Gredo k mamici, da jo ozdravijo!“

Mestno oblečen gospod hitro stopa proti hišici. Deček pa popusti igrače in steče za zdravnikom k vežnim vratom. Desnico si položi na ljubke ustnice, modra očesca pa vprašuje gledajo za zdravnikom.

„Bog ve, če bodo mamó kmalu ozdravili?“ meni zase.

„Tako rad bi, da bi jutri, veliko nedeljo že mogla mamica vstati!“ Stisne se boječe k vratom in posluša; zdihovati sliši drago mamico. Skoro bi se jokál. Pa deček je, — ne, ne bo se.

„Mamica zdihuje,“ zašepeče žalostno in se povrne k svojemu vozičku. A igrače mu ne ugajajo, vedno pogleduje proti hiši.

„Kaj menite, gospod zdravnik?“ vpraša dečkov oče z žalostnim, skrbčim glasom zdravnika.

„Nocoj se obrne na bolje ali — — —!“ odgovori ta jako resno. „Pljučnica je pri vaši ženi tako huda, da ji morate kar najskrbneje streči. Ne pustite je same tudi za trenotek!“

Globoko vzdihne mož, zdravnik pa se poslovi, rekoč: „Dal Bog, da se zboljša bolnici!“

„Hvala, gospod zdravnik! Z Bogom!“

Ko zdravnik odide, priskaklja deček k očetu. „Ali je mamico že ozdravil gospod zdravnik?“ vprašuje dete.

„Ne, Jožek,“ glas se mu trese, „to ne gre tako hitro! Mamica je še vedno zelo bolna; morava mater Marijo prav srčno prositi, da ji dodeli zdravje!“ Milo-proseče zro njegove oči tja k cerkvi Matere Po-močnice.

„Mamica je zelo bolna,“ se užalosti dobri otrok. „Oh, škoda, škoda! Moram pa že kar stopiti k njej in jo sam vprašam, kako ji je.“ Zmuzniti se hoče mimo očeta v hišo. A ta ga prime za roko: „Zdaj ne, zdaj ne! Jožek, le ostani na vrtu! Mamica je zelo slaba in trudna, ne smeš je motiti, ker mora počivati!“ Oče hiti v hišo, dečka pa pusti na vrtu.

„Mamica je še zelo bolna in atek je rekel, naj našo ljubo Marijo Pomagaj prosim za njeno zdravje!“ govori deček pri sebi. „Oh, to bom pa precej opravil!“

Stopi proti vrtnim vratom, a hipno se njegova polna ličeca zasvetijo od veselja ob novi misli.

„Tujci,“ šepeče, „prinašajo, ko prihajajo na božjo pot k nam, materi Mariji vedno kakšen dar in molijo pred oltarjem milosti. To hočem tudi jaz — gotovo potem Marija hitreje ozdravi mamó!“

Pogled nedolžnih svetlih očesec mu obstane na vozičku. Premišljuje nekaj hipov, oči se mu porose.

„Darujem svoj voziček,“ vzdihujejo trepetajoča usteca, „to bo gotovo dopadlo presveti Materi!“

In brž vzdigne igračo, otrese prah z nje in jo briše tako dolgo, da je videti snažna in svetla. Potem hiti naravnost proti cerkvici. Pri kropilniku se prekriža z blagoslovljeno vodo, kakor ga je učila draga mama, pa steče proti podobi. Voziček postavi na oltar, poklekne in povzdigne ročice proti Mariji.

„Oh, ljuba Mati božja!“ prosi goreče, „za piruhe ti podarim svoj voziček. Prav lep je in konjiček je spredaj. Vse ti dam, ti pa ozdravi ljubo mamico. Lepo te prosim, ljuba Marija!“

* * *

Prišla je velika nedelja. Vse drugo vreme je bilo. Mehka, skoro gorka sapica pihlja in vznbuja cvetlicam in ljudem upanje prihajajoče pomladi.

V hišici Jožkovega očeta je še vse tiho. V spalnici brli slaba svetilka. Bledi svit obseva upadlo bolnično obličje, ki nosi na sebi vse znake hude noči. Zdaj spi bolnica in ne diha več tako težko — skoro čisto mirno.

Na pokvarjenem stolu pred posteljo sedi gospodar; v naročju mu sloni Jožek — oba dremljeta. Kmeta je premagal zaspanec, saj vso noč ni zatisnil trudnih oči. Mali Jožek pa je tudi slabo spal. Na vse zgodaj pa prileze iz postelje in zleze očetu v naročje.

Prvi solnčni žarki so prisijali v sobo in padli na obraz. Hipoma se zbudi, položi svojega dečka na stol in stopi k ženini postelji.

„O Bog, kako bo z njo!“ izvije se iz njegovega srca. Pomane si oči, kajti spanec je še ležal na njih, in pogleda bolnico. „Tako dobro spi kot nikoli zadnji čas,“ izpregovori vesel. „Ali se je obrnilo na bolje? Oh, trpela je grozno to noč. A morda je vendar njena močna narava premagala bolezen!“

Proseče je pogledal na podobo Matere božje, ki je visela nad posteljo. Potem govori sam s seboj: „Tako soparno je tu notri. Menda ne bo škodovalo, če malo odprem okno pomladni sapici.“ Po prstih stopi k nizkemu oknu in ga nekoliko odpre. Dobrodelni, gorki pomladanski zrak je priplul v sobo. Ubrani akordi velikonočnih zvonov plavajo nad probujeno naravo. Kot bi jih nosili krilatci na svojih prozornih perutih, tako svečano in nebeško milo so hiteli glasovi črez plan in log, kjer se glasi: „Gospod je vstal! Aleluja! Aleluja!“ Kmet se strese.

„Velikonočni zvonovi!“ šepetne. „Kaj mi prinese velikanoč?“

Lahen šum ga zbudi iz zamišljenosti. Bolnica se je premaknila. Hitro stopi mož k njej.

„Marjeta,“ jo tiho ogovori. — In res! Bolnica odpre oči, sicer še motne in izmučene — a popolno jasno in zavestno, medtem, ko vso noč ni bila pri zavesti.

Gospodar jo ves vesel vpraša: „Ti je bolje, draga žena?“ in se skloni čez bolnico.

„Zdi se mi, da je bolje!“ odgovori tiho. „Malo boljše!“

„Hvala Bogu! Mariji slava!“ Prime ženo za blede, suho roko.

„Mamico - ozdraviti — — ljuba — Mati božja!“ šepetne deček v spanju in sklepa ročici, „moj voziček — — na vrtu je — — dam ti ga — —.“ Zadnje besede je govoril komaj slišno, a starši so vendar razumeli, kaj se godi v otrokovi duši.

„Še celo v spanju prosi Mafer božjo, da te ozdravi,“ pravi kmet vesel radovedno prisluškujoči ženi. „Tega Bog ne more preslišati!“ — Izraz veselja se prikaže na njenem obrazu: „Ne!“ zdihne, „ne! — Otroško molitev posluša najrajši!“

Lahna pomladanska sapica je prinašala v sobo zadnje zvonke velikonočnega zvonjenja milo in mehko. Kot akordi serafskega petja so se zdeli srečnima zakoncema; kmet je bil vesel ob njih, bolnica pa je zadremala in zasnivala sladke sanje o zdravju. Enakomerno dihanje je naznanilo to.

Ko se je mali Jožek zbudil, mu pove presrečni oče, da je zdravnik zatrdil, da je nevarnost za mamico odstranjena, njena močna narava jo je premagala. Kako srečen je deček, ki je mater ljubil tako goreče!

Še drugo veselje pa je Jožku došlo za velikonoč. Popoldne, po službi božji, pridejo gospod župnik k njim in prineso dečku nov voziček.

„Opazoval sem te skozi okno v zakristiji,“ dejali so blagohotno, „kako si radovoljno podaril za mamičino zdravje svoj preljubi voziček nebeški Materi. Tukaj sem ti prinesel drugega! Tvoj voziček pa naj ostane med darovi, prinesenimi Mariji Pomagaj v dokaz, kako ljubi dete Marijo in kako zaupa v njeno pomoč v vseh potrebah in težavah!“ ...

Poslovenila R. Č.

Aleškova butara.

Velikonočna slika.

V naravi se vse oživlja in vstaja. Pomladanski dnevi nastopajo, lepi in čarni. Ptčki se vračajo iz toplih krajev v naše nanovo zeleneče gozdove. Bitničev breg je zopet ves rožnat in pisan. Bingeljčki bingljajo med zeleno travo in med neštetimi pomladanskimi žafrani. Tam zgoraj nad Bitničevim bregom, na obronku Luparjevega griča, pa se ponašajo beli zvončki, belobojni kralji mlade vesne. Po Rebru se vije potok Leskovec in hiti z nagajivimi valčki v dolino. V grmu čivka ptčka, veseleča se zlatega solnca, ki obseva in ožarja vrhove holmov.

Danes je v kmečkih hišah pomladno življenje med deco. Vežejo se velikonočne butare. Vsi se pripravljajo na slovesni dan, na cvetno nedeljo. Ni čudno, da se imenuje ta dan — cvetna nedelja! Saj se povsod odpira cvetje in vonja novo življenje. Po dolgočasnih zimskih dneh — zopet rožna pomlad! Blažena sreča se nam seli v srca. Pomladni zrak dihamo, in nova moč vstaja v nas. Odšla je otožna starka zima. Zadnji pozdrav ji